

Arrest

nr. 28 704 van 15 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 27 februari 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN NUFFELEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 9 maart 2001 in het huwelijk met een Belgische vrouw.

1.2. Op 6 november 2008 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Op 27 februari 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 27 maart 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aangevraagd op 06.11.2008 (...) geweigerd.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Er is geen relatie tussen de echtgenoten. Er is een echtscheidingsprocedure lopende.

De Belgische echtgenote verklaart op 17.02.2009 dat ze betrokkene ontmoette in een dansgelegenheid en kort daarna met hem huwde (in 2001). Direct na het burgerlijk huwelijk is betrokkene vertrokken en heeft sindsdien niks meer van zich laten horen. Mevrouw weet niet waar hij woont.

Betrokkene huurt een appartement in Kuurne en hij geeft zelf aan dat het niet de bedoeling is dat de echtgenote bij hem komt wonen.

Betrokkene beroept zich, na een huwelijk in 2001, pas in 2008 op een procedure gezinshereniging met de echtgenote, na zeven jaar verdwenen te zijn.

Hij heeft kennelijk niet de bedoeling om een duurzame relatie uit te bouwen, maar enkel om een verblijfsrecht te bekomen.(...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, dient erop te worden gewezen dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers geduid dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, aangezien er geen relatie is tussen de echtgenoten. Daarnaast wordt ook toegelicht op grond van welke gegevens de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tot deze vaststelling is gekomen. In de bestreden beslissing wordt namelijk expliciet vermeld dat een echtscheidingsprocedure werd opgestart, dat de echtgenote van verzoeker de woonplaats van verzoeker niet kent, dat de echtelieden niet wensen samen te wonen en dat verzoeker pas een procedure tot gezinshereniging heeft opgestart zeven jaar nadat hij zijn echtgenote in de steek liet. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij aangeeft dat de motivering vaag is en hem niet in staat stelt uit te maken op basis van welke feiten het bestuur heeft besloten dat hij geen relatie met zijn echtgenote zou hebben. Verzoeker kan evenmin voorhouden dat hij niet weet welke wettelijke bepaling zou zijn toegepast nu hij in zijn verzoekschrift aangeeft dat het bestuur ten onrechte heeft geoordeeld dat hij niet voldoet aan de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Het feit dat deze wetsbepaling niet vermeld werd in de bestreden beslissing heeft de belangen van verzoeker derhalve niet geschaad (RvS, 4 oktober 1994, nr. 49 427; RvS 29 juni 2001, nr. 97 246). Bovendien wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het toegepaste artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), zodat niet kan gesteld worden dat er geen motivering in rechte werd voorzien. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat in casu voldaan werd aan doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS, 5 februari 2007, nr. 167 477).

2.1.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen foutief zijn, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Door te stellen dat hij niet weet in welk kader en waarom zijn echtgenote haar verklaringen heeft afgelegd, dat de inlichtingen die zijn echtgenote verstrekke niet bij hem werden gecontroleerd, dat hij geen kennis heeft van het gegeven dat zijn echtgenote een echtscheidingsprocedure opgestart heeft, dat het feit dat hij pas zeven jaar na zijn huwelijk een verblijfsaanvraag indient niet hoeft geïnterpreteerd te worden als zou hij geen duurzame relatie met zijn vrouw hebben uitgebouwd en door te benadrukken dat hij zelfs nooit met de verklaringen van zijn echtgenote werd geconfronteerd, toont verzoeker evenwel niet aan dat de inlichtingen die zijn echtgenote verstrekke incorrect zijn en maakt hij niet aannemelijk dat het bestuur - gelet van het geheel van de verklaringen van de echtgenote van verzoeker, in combinatie met verklaringen die verzoeker zelf aflegde - op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit gekomen is dat er geen relatie tussen hem en zijn echtgenote bestaat.

Het betoog dat er geen concrete bewijzen zijn dat hij geen gezinscel vormt met zijn echtgenote en dat dit slechts *“ogenschijnlijk”* zo is, is zonder meer incorrect. Uit het administratief dossier dat verweerder heeft neergelegd blijkt immers dat vastgesteld werd dat de echtelieden niet samenwonen, dat de echtgenote van verzoeker aan de politiediensten verklaarde dat verzoeker na het burgerlijk huwelijk is vertrokken en sindsdien niets meer van zich liet horen, dat zij geen relatie met verzoeker meer heeft en dat zij zelfs niet weet waar verzoeker vertoeft. Verzoeker zelf gaf evenzeer te kennen niet met zijn echtgenote samen te wonen en dit ook niet van plan te zijn.

Verzoeker maakt geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

2.1.3. Gelet op de in het administratief dossier beschikbare gegevens en voorgaande uiteenzetting kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij aangeeft dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid en niet gestoeld is op een correcte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt dan ook geenszins.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Hij licht toe dat uit de vaste rechtspraak van de Raad van State voortvloeit dat partners niet hoeven samen te wonen maar dat het volstaat dat er een gezinscel is om met een onderdaan van de Unie te worden gelijkgesteld en dat het feit dat hij niet met zijn echtgenote samenwoont bijgevolg geen enkele invloed kan hebben op zijn verblijfsrecht. Hij geeft verder aan dat de verklaringen van zijn echtgenote niet volstaan om hem een verblijfsrecht te weigeren en dat hij moeilijk kan aannemen dat zijn echtgenote een echtscheidingsprocedure heeft opgestart. Ook licht hij toe dat indien hij werkelijk gebrand zou zijn op een verblijfsrecht hij daags na zijn huwelijk al een aanvraag tot vestiging had kunnen indienen.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Artikel 40bis, § 4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2° bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

Artikel 40ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleidt of zich bij hem voegt.”

Artikel 40bis, §§ 2 en 4, van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemde echtgenoot van een Belgische vrouw, op voorwaarde dat deze vreemdeling zich bij zijn Belgische vrouw voegt of haar begeleidt. Er dient met andere woorden sprake te zijn van een gezinscel of van een levensgemeenschap tussen de echtgenoten. Het feit dat partners niet samenwonen toont aan, behoudens indien hiervoor een professionele, medische of andere redelijke verantwoording bestaat - wat in casu niet blijkt -, dat er geen levensgemeenschap bestaat. Verzoeker betwist niet dat hij reeds jaren niet meer met zijn echtgenote samenwoont en maakt voorts niet aannemelijk dat hij, ondanks de verschillende verblijfplaats, toch een hechte relatie met zijn echtgenote heeft die als een *“levensgemeenschap”* kan omschreven worden. Het bestaan van een gezinscel vereist bovendien de medewerking van de beide echtelieden. Indien één der partners duidelijk te kennen geeft geen gezin meer te willen vormen met de andere partner, dan kan slechts het ontbreken van een gezinscel vastgesteld worden. In voorliggende zaak heeft de echtgenote van verzoeker duidelijk meegedeeld geen relatie meer te hebben met verzoeker en heeft verzoeker te kennen gegeven dat hij zijn partner niet wenst te vervoegen. Het betoog van verzoeker doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK